

Ezt a szöveghelyet már többször próbáltam megérteni. Néha csak zárójelbe teszem Keresztelő Jánost azzal a magyarázattal, hogy istenképe olyannyira különböző Jézusétól, hogy inkább az utóbbi értelmezésére irányítanám a figyelmet. Most mégis próbálok nyomába eredni annak, hogy mi az, ami az ő fellépéséből Jézushoz kapcsolható. Ezen a vonalon tudok elindulni, mert ez a szöveghely bizonyítottan betoldások eredménye, s számomra inkább tűnik célzottan apologetikus írásnak, mint autentikus jézusi mondanivalónak.

Ami mindenképpen előfutárrá avathatja Jánost, az a keresztség gyakorlata, amely túlmutat már a korábbi vízzel kapcsolatos rituálékon, és két jelentős következménye van; egyrészt tudatos és személyes elköteleződés Isten Országának építése mellett, másrészt az (eredeti, ténylegesen megtörténő) alámerítésben meg tapasztalható újjászületés, istenélmény átformálja a megtérő személy egész világképét. S ez utóbbi a tudatos elköteleződést, a szeretni, szentté lenni AKARÁS-t – amelyet kissé „görcsös”, meg-megbicsakló úton járásként élünk meg – természetesebbé, EGYetlen, EGYértelmű, EGYséges, EGYenletes úttá változtat(hat)ja. Az akkori zsidó hagyományban, amely istenképe szerint némileg adok-veszek kereskedői viszonyban képzelte el az üdvösséget, rendkívüli jelentőségű a keresztség gyakorlatának bevezetése. Valóban kaput nyit a jézusi mondanivaló és világértelmezés számára, s arra, hogy minden kicsi életnek átháríthatatlan feladata, és felelőssége van az Ország építésében.

Mennyei Atyám, kérlek, segíts Adventben, az egyházi év kezdetét jelentő időszakban újra átélni a keresztségben kapott lendületet! Segíts, hogy ráismerjek, mikor veszem túl komolyan a hétköznapi élet feladatait az Ország építése helyett! Vagy: Legyen a kettő ugyanaz, EGYetlen, EGYértelmű, EGYséges létmódja annak a lehetőségnek, amelyet még megélhetek evilági, lüktető és cselekvő életként. Hála legyen!

Kollár Emi, Érd

